

Bài Gọi

Mai em về theo tiếng mời của gió
Để chờ vò lòi héo của hàng cây
Khả lê thê đan phủ vào mây
Chiêng anh đừng gọi tên người cúi mặt

Mai em đến theo tiếng mời của nắng
Hàng đi xa như tình ủa sầu dâng
Chiều bâng khuâng buồn tha thiết một lần
Người đứng đó ôi sao người cúi mặt

Mai xin núi xin rừng báo hát
Núi thì im và rừng cất lời than
Đến bước chân cho mỗi bước chân hoang
Thời gian đến có bao giờ trở lại?

Mai nghe biển hát lời ca réo gọi
Vẫn tên em tỉnh khúc của mùa xuân
Cho tim ta một lúc khóc thầm
Em không đến xin người đừng trở lại

Ty

Đoạn Kiều

Thế là hết, cuộc tình mình đành bỏ dở sau gần một năm thêu dệt. Hoàn cảnh phải không em? Kỷ niệm không nhiều nhưng hẳn là phải đẹp vì dù sao nó cũng được kết bằng tuổi học trò, những kỷ niệm thật nhẹ êm, giờ đây có lẽ chỉ còn là dư âm dĩ vãng. Những giấc mộng, những ước mơ..., tất cả theo mây gió trôi đi và tan loãng dần vào hư không để nhường chỗ cho suy tư, thức mắc.

Có lẽ nên để cho chúng trôi qua một cách bình thản, đừng để sự hối tiếc lôi kéo, như thả bay hồn. Để cứ coi cuộc tình có như một bức tranh đơn giản, không còn gì hóm hỉnh nữa, hãy kéo nó vào một góc rồi bụi thời gian sẽ phủ lên, đi vào cuộn lẩn thẩn của vũ trụ cho một bức tranh khác đẹp hơn và tôi hy vọng rằng đó là bức tranh hoàn toàn ưng ý nhất của em.

Đôi lúc tôi nghĩ mình như một con thiêu thân bấp bái lao vào lửa để rồi tất cả lửa đốt của tuổi trẻ mà không phải gì đến hậu quả. Nhưng tôi muốn nói gì chứ? tâm trạng của một kẻ vừa chấp nhận bước vào đời, đem tất cả những hy vọng, những say mê vào cuộc sống tình cảm để sau cùng nhận thấy một thực trạng chua chát: tình chỉ là ảo ảnh.

Đây rồi tôi ảo ảnh đã biến mất, đường tơ mong manh đã đứt, không biết nên vui hay buồn. Muốn gì, tôi không thích

làm một tù nhân của dĩ vãng, nên để crùn cô đọng và trầm
lặng, cùng khuấy động lên nữa, rồi thời gian sẽ mang chúng
đi....

Thế là xong, bây giờ từ lúc này ta có quyền vui, dù
là sự buồn ép vào non một cơn buồn tự nhiên quá. Hãy vui
lên, hãy đeo vào cặp kính màu xanh, nhìn đời qua màu sắc
đó để tìm một niềm hy vọng mới. Hãy quên dĩ vãng đi, nhìn
thẳng vào hiện tại và hãy nghĩ đến cơn mưa trên trái hoa
trong tương lai, em hãy cùng tôi bắt tay giữa tờ giấy trắng với
chiều kỷ niệm, nhấm vết nắng sâu trong trí óc sẽ được lấp
đầy, hai nắm đất cho một cuộc tình, vừa tiện quá phải không
em ??????.....!!!!!!!

DUY PHONG (Bui đưú Kháng)

LỤC BÁT LỤC BÁT LỤC BÁT LỤC BÁT

Thơ

Ước gì em có bạc chắp chừa
Ước gì em có một vòng mây thêu
Tóc em một thuở sẽ như
Đương thu tế lạnh vũ vũ lòn anh
Lá vàng chưa đỏ trên cành
Mây mùa thu sẽ trên ngọn lá cây
An bình cái vóc thơ ngây
Hiền hòa có đẹp ước say lòn người
Lòn em mười triệu vẹn người
Cho con chim trắng chảnh cười vì ghen
Kính em buồn cười muốn xem
Em cười nhẽ nụ làm non muôn loài.

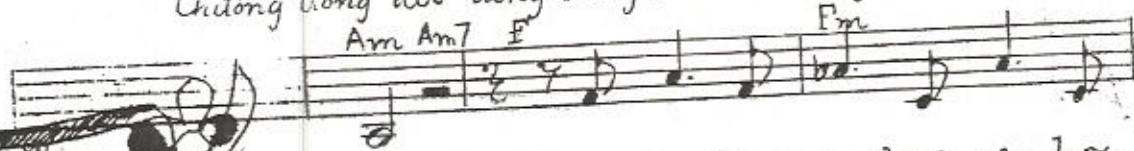
UY 75

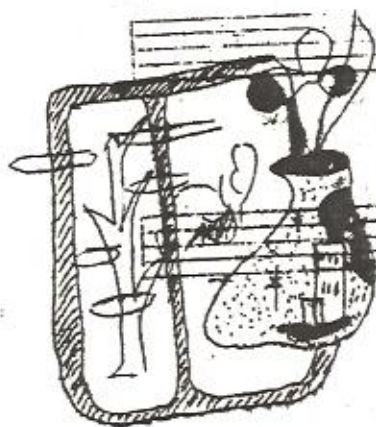
— Nguyễn Văn Lịch —

Thường trong đời trong tiếng buồn. Thường nhau nhiều thương kỷ

niệm. Bình ta, tình xa tình xưa hãy

Thường nhớ nhau. Mai nữa xa người yêu người

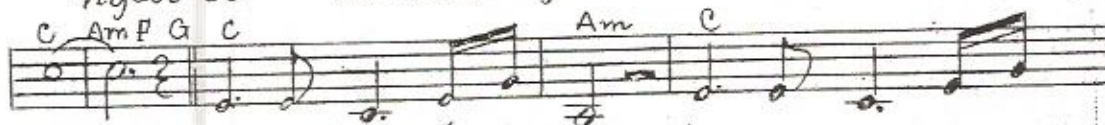
trao hết cho tâm hồn này. Thấy nhìn nhau, hiểu

nhau và thương nhau mãi người ở đi cho tình xa.

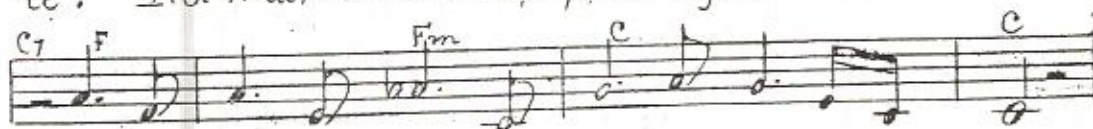
người ở nhớ nhau ngàn đời. nhớ nhau tuyệt

vời. Thương trong hồn trên phím đàn. Thương môi cười thương mắt

lệ. Rồi mai, tình thở nhạt phai người đi nhớ nhau.

Thương tâm tay, nhìn nhau rồi quên khóc than môi tình đầu.

Đám trăng thu

Lác đác rơi rơi chiếc lá vàng
Mênh mông cô tịch cả không gian
Măng giăng mây trôi niềm thương nhớ
Văng lạng nước non nổi tóc tang
Dữ khách ngân nga trên bến nước
Con thuyền mờ ảo dưới trăng vàng
Hồi chuông thánh thót ngân nga vọng
Giục kẻ giang hồ mau quá giang.

TỬ LINH

Khói trầm nghi ngút quyện trời thanh
Ai nấy vui mừng xuân đến nhanh
Nất nường cây nêu trên cổng trúc
Lung kơ trăng phác dưới mái tranh
Hân hoan câu đối vương vàng đỏ
Nô nức bánh chưng được xanh
Nhốt rượu dầm xuân try vọng mới
Mong thanh bình đến với dân lành.

TỬ LINH

Á

Đ

T

R

A

N

G

ngày

vua

Tà áo trắng ngày xưa em thường mặc
 Mỗi buổi chiều khi em đến nhà thờ
 Hằng nghiêng nghiêng cho thêm hồng đôi má
 Gió tung bay mái tóc hãy còn xanh
 Anh lặng lẽ theo sau em cúi mặt
 Tay vẩn vơ tà áo mát long lanh
 Em qui gói dưới bàn thờ khăn nguyện
 Anh đứng sau nghe trộm tiếng em cầu
 Rồi tan lễ, em về, anh đi theo gót
 Nhìn bóng em dấp khuôn dưới hàng me
 Từ dạo đó anh đi làm lịch sử
 Bỏ vết lá me, bỏ bình mực tím
 Bàn tay vũ khí báo về quê hương
 Để giữ mãi tiếng chuông nhà thờ đổ
 Và dâng em qui gói dưới bàn thờ
 Tà áo trắng tóc may hồng đôi má
 Anh đi rồi chưa kịp nói yêu em
 May không đến, lòng anh thêm rộn rã
 Em có còn đi lễ mỗi chiều chăng ?
 Và áo trắng ngày xưa em còn giữ ?
 Hay đã thay bằng chiếc áo thêu hoa
 Hay Chúa ngự hai vành danh dưới thế
 Xin người tốt thương ban xuống phép lành
 Cho dân Việt một mùa xuân an lạc
 Cho em mãi giữ áo cũ trinh trắng
 Cho những người trai có một ngày về
 Cho anh hôn hoan nấp lấy tay em
 Cùng sáng bước đến nhà thờ xem lễ
 Qui hồn nhau nghe tiếng nguyện thì thầm